

תת"ע (חיפה) 6187-09-24 - מדינת ישראל נ' מראם שיח' ח'ליל

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 6187-09-24 מדינת ישראל נ' שיח' ח'ליל
תיק חיצוני: 90528329718

לפני כבוד השופט אור לרנר

מדינת ישראל

מאשימה
נגד

מראם שיח' ח'ליל

נאשמים

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשמת טוענת כי נוכח טעות במשרדי בא כוחה לא נרשמו מועדי דיונים במספר תיקים בו הוא מייצג, ועל כן לא התייצב לדיון שבעניינה. עוד טוענת כי בעקבות אותה טעות לא קיבלה עדכון מבא כוחה באשר למועדי הדיונים ומשכך לא התייצבה. לגופו של עניין, טוענת כי אחר נהג ברכב בעת ביצוע העבירה.

ביום 25.02.25 הוריתי למאשימה להגיש תגובתה אשר לא התקבלה עד למועד כתיבת שורות אלו.

על אף היעדר תגובת המאשימה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

אין מחלוקת כי הנאשמת זומנה לדיון כדיון, משכך, אין בעצם העברת הטיפול בתיק לטיפולו של אחר ואפילו עו"ד מטעמה, כדי לפטור את הנאשמת עצמה מחובתה להתייצב לדיון כדיון. ר' לעניין זה **עפ"ת 66594-03-24 ארתור דילן (2.5.24)** ממנו ניתן להקיש לענייננו:

"המערער הודה בבקשה כי אכן קיבל את הדו"ח, ומסר אותו לחברו, שעה שיכל בסד הזמנים שהיה לרשותו, להגיש בקשה להישפט או להגיש בקשה להסב את הדו"ח על

שם הנהג בפועל, אך פעולה פשוטה זו שניתן לבצע אותו באופן מקוון, לא בוצע על ידו, ובחר, למסור את הטיפול לידי אדם אחר, גם כשנוקט המערער באפיק פעולה זה של הפניית הדו"ח לאדם אחר, היה עליו, כפי שקבע בית-משפט קמא, לוודא את ביצוע הפעולה ולפקח על הפניית הדו"ח אל החבר על מנת לוודא שבסד הזמנים הקבוע תוגש בקשה להסבת הדו"ח או בקשה להישפט, ומשלא עשה כן, אני תמים דעים עם בית-משפט קמא שאין למערער אלא להלין על עצמו".

כ"ר' עפ"ת (ירושלים) 51943-07-23 אבו חרוב (22.1.24):

"כפי שקבע בית המשפט קמא, המערער לא יצא ידי חובתו בכך שמסר את הטיפול בהודעת הקנס למי מטעמו. היה עליו לעקוב ולוודא כי הטיפול הושלם, וכי הבקשה הוגשה במועד (השוו: ע"פ (ירושלים) 4186/09 שמשון נ' מדינת ישראל, 26.04.2009; ע"פ (ירושלים) 2161/08 קורנפלד נ' מדינת ישראל, 29.7.2008). מכל מקום, טעות של הנאשם או מי מטעמו לא הוכרה בפסיקה כעילה המצדיקה הארכת מועד להישפט (רע"פ 5344/23 גלגלי נ' מדינת ישראל, 15.08.2023; רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד נ"ז (6) 793, 803; רע"פ 8862/21 מסארוה נ' מדינת ישראל, 29.12.2021)".

באשר לטענתה של הנאשמת בדבר הטעות המשרדית, נקבע בפסיקה זה מכבר כי שגגה ושכחה אינם מהווים "סיבה מוצדקת לאי התייצבותו" לדיון, ו"אינה מצדיקה ביטול פסק דין שניתן בהעדר הנאשם" [רע"פ 1446-14 ריאד אסדי (פורסם בנבו) וכן רע"פ 9109/17 מקסים סדובי (פורסם בנבו)].

אף טענתה של המבקשת לגופם של דברים, לפיה הרכב לא היה בחזקתה בעת ביצוע העבירה דינה להידחות. טענה זו הועלתה על ידי הנאשמת בעלמא; ללא תימוכין (הן לעניין הנהיגה והן לעניין העסק שלכאורה ברשותה); מבלי לנקוב בשמו של הנהג הנטען; ומבלי לצרף תצהיר מתאים מטעמו או מטעמה לאימות העובדות. במצב דברים זה, הרי שאין בידי לקבל טענה זו כלל.

לא זו בלבד, הנאשמת אף לא צירפה תצהיר מטעמה לאימות העובדות הנטענות, עובדה אשר מקימה כשלעצמה עילה לדחיית הבקשה. לעניין זה יפים דבריו של השופט כב' השופט מרדכי כדורי בעפ"ת 75796-10-24 נאסר אלדין נ' מדינת ישראל:

"בהתאם להלכה הפסוקה, נאשם המבקש לבטל פסק דין שניתן נגדו בהעדרו, נדרש לפרט בבקשתו את כלל טענותיו ולצרף לבקשה אסמכתאות ותצהיר מטעמו (רע"פ 9142/01 איטליא נ' מדינת ישראל, פ"ד (6) 793, 802). משלא צורף תצהיר, היה על בית משפט קמא לדחות את הבקשה על אתר."

כן יצוין כי נוסח הבקשה שהגישה הנאשמת בתיק זה זהה לנוסח הבקשה שהוגשה ביתר התיקים בהם נפלה הטעות המשרדית, ולכן איני סבור שניתן להסיק מסקנות כראוי על פי העובדות הכתובות בה

(לדוגמא: הבקשה מנוסחת בלשון זכר; בכל הבקשות נכתב כי למבקש מס' רכבים הרשומים על שמו ומשרתים את עסקו בעבודות בניין, וכיוצ"ב).

לאור כל האמור לעיל, לא מצאתי כי יש טעם להיענות לבקשת הנאשמת ולהורות על ביטול פסק הדין שניתן בהיעדרה. פסק הדין מיום 05.02.25 יותר על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו אדר תשפ"ה, 26 מרץ 2025, בהעדר
הצדדים.